

[Sigsgaard.]

private investeringer i u-landene, ikke som nu, hvor der er kontrol med klatskillingerne, men ikke med kæmpebeløbene.

Særlig optimistisk med hensyn til et resultat af forhandlingerne er der vel ikke i dag nogen grund til at være. Regeringen og i øvrigt også socialdemokratiet går efter vor opfattelse halvhjertet ind i forhandlingerne, de ønsker kun at anvende Norden som springbræt ind i det fællesmarked, som de så inderligt længes efter at afgive vor suverænitæt til. Den svenske regering, eller i hvert fald kredse i Sverige inden for den svenske regering, mener derimod, at en nordisk økonomisk union foreløbig må være et mål i sig selv, og nordmændene står vel tøvende.

Den danske regering og socialdemokratiet ynder at fremstille det, som om de er forrest i kampen for nordisk samarbejde, og alligevel kan det nemt ske, at bestræbelserne kommer til at strande på den danske blæse-med-mel-i-munden-indstilling.

Dertil kommer, at industriens ønsker ikke falder sammen med statsministerens og regeringens, og da industrien har et stort ord at skulle have sagt over for de nuværende regeringspartier, så kan det jo meget nemt tænkes, at regeringen af industrien bliver presset til at skifte holdning, om ikke i ord så i handling, og jeg synes allerede, at der i dag i regeringsordføremes taler, de to af dem, var antydninger af en sådan ændret holdning. Men i øvrigt går jeg ud fra, at når og hvis der fremkommer mere konkrete planer, så får tinget dem forelagt, så vi til den tid kan tage stilling. Det er jo umuligt på det helt løse grundlag, der ligger i dag.

Under åbningsdebatten for en måned siden var jeg inde på forholdene i Latinamerika og omtalte bl. a. baggrunden for militærkuppet i Peru. Dette land er dybt afhængigt af USA, ganske særligt af Standard Oil, og det var da også en oliekonflikt, der var en af årsagerne til kuppet. Den afsatte præsident havde forsøgt at begrænse de amerikanske olieinteressers indflydelse noget, og juntaen proklamerede straks, at nu skulle olien nationaliseres. Desværre ser det ud til, at regimet nu alligevel er i gang med at forhandle om en ny olieaftale. Det er ikke sandsynligt, at slutresultatet vil betyde større peruviansk uafhængighed,

måske snarere tværtimod. Den endelige vurdering må vente. Derimod kan det fastslås, at den militære magtovertagelse vil betyde voksende indenrigspolitiske vanskeligheder, og det ser bl. a. ud til, at nye guerillaaktiviteter er i gang i landet.

Hvis Latinamerika skal ind i økonomisk udvikling, så kræver det frigørelse fra USA, og det vil ikke komme til at foregå fredeligt. Man må forudse, at de store modsætninger mellem undertrykkere og undertrykte vil føre til blodige begivenheder. USAs indflydelse i Latinamerika er altdominerende. Verdensdelens politiske, økonomiske, sociale og til dels kulturelle udvikling styres mere eller mindre direkte af USA. Amerikas direkte investeringer i dette område beløber sig til over 10 milliarder dollars, og alene i perioden 1960-66 steg de med ca. 2½ milliard eller over 30 pct. I samme periode tjente USA 7 milliarder dollars, og af dem overførte man over 5 milliarder til USA. Det vil altså sige, at samtidig med at der blev tilført verdensdelen godt 2 milliarder i investeringer, så sugede USA altså mere end det dobbelte ud af området. Det er ikke så mærkeligt på den baggrund, at Latinamerika er fattigt, og at bunden er slået helt ud af områdets økonomi.

Det viser sig bl. a. ved galoperende inflation. F. eks. Uruguay har i 1960-erne devalueret over 2.000 pct. — så var vor devaluering i november jo en klatskilling — Brasilien 1.500 pct., Chile 589 pct. og Argentina 323 pct. Og landenes gæld er i samme periode mere end fordoblet og androg i 1965 11,7 milliarder dollars. Jeg har nævnt disse tal for at prøve at gøre det klart, at afhængigheden af USA altså næsten er bundløs.

Ser man på handelen, viser det sig også, at Amerika er landenes helt dominerende handelspartner. Statistikker viser, at af Mexicos eksport går hele 73 pct. til USA, for Den dominikanske Republik 62 pct., Brasilien 44 pct., Colombia 64 pct. Sammenholder vi det med, at landene overvejende er afhængige af en enkelt, helt dominerende eksportvare — og det er kun råvarer og landbrugsvarer, der eksporteres — så er det klart, at USA i mange tilfælde kan bestemme prisen for verdensdelens eksportvarer næsten suverænt, og hvis et land ønsker at gennemføre f. eks. en progressiv